

Chambre des Représentants

SESSION 1959-1960.

17 FÉVRIER 1960.

PROJET DE LOI

instaurant le salaire hebdomadaire garanti.

I. — AMENDEMENTS PRÉSENTÉS PAR M. SERVAIS.

Art. 13.

Supprimer cet article.

Art. 17.

Remplacer le texte de cet article par ce qui suit :

« Le Roi peut, sur proposition de la Commission paritaire et par arrêté délibéré en Conseil des Ministres, porter à 100 % maximum le pourcentage du salaire visé à l'article 14 de la présente loi. »

Art. 18bis (nouveau).

A. — En ordre principal :

Insérer un article 18bis (nouveau), libellé comme suit :

« A l'article 3, deuxième alinéa, 1° et à l'article 4, premier alinéa, A, 2°, de l'arrêté-loi du 28 décembre 1944 modifié par la loi du 12 juillet 1957 concernant la sécurité sociale des travailleurs, les chiffres « 13 % » et « 7 % » sont remplacés respectivement par « 12 % » et « 6 % ». »

B. — Subsidiairement :

Insérer un article 18bis (nouveau), libellé comme suit :

« 1° Le deuxième alinéa, 1°, de l'article 3 de l'arrêté-loi du 28 décembre 1944 modifié par la loi du 12 juillet 1957 concernant la sécurité sociale des travailleurs est complété comme suit :

« Le taux de 13 % est toutefois réduit à 12 % s'il s'agit d'un ouvrier occupé dans une entreprise occupant d'une manière permanente moins de cinquante travailleurs.

Voir :

414 (1959-1960) :

— N° 1 : Projet de loi.

Kamer der Volksvertegenwoordigers

ZITTING 1959-1960.

17 FEBRUARI 1960.

WETSONTWERP

tot invoering van het gewaarborgd weekloon.

I. — AMENDEMENTEN VOORGESTELD DOOR DE HEER SERVAIS.

Art. 13.

Dit artikel weglaten.

Art. 17.

De tekst van dit artikel vervangen door wat volgt :

« De Koning kan, op voorstel van het Paritair Comité en bij een in Ministerraad overlegd besluit, het percentage van het in artikel 14 van deze wet bedoeld loon verhogen tot 100 % ten hoogste. »

Art. 18bis (nieuw).

A. — In hoofdorde :

Een artikel 18bis (nieuw) invoegen, dat luidt als volgt :

« In artikel 3, tweede lid, 1°, en in artikel 4, eerste lid, A, 2°, van de besluitwet van 28 december 1944, gewijzigd bij de wet van 12 juli 1957, betreffende de maatschappelijke zekerheid der arbeiders, worden de cijfers « 13 % » en « 7 % » respectievelijk vervangen door « 12 % » en « 6 % ». »

B. — In bijkomende orde :

Een artikel 18bis (nieuw) invoegen, dat luidt als volgt :

« 1° Het tweede lid, 1°, van artikel 3 van de besluitwet van 28 december 1944, gewijzigd bij de wet van 12 juli 1957, betreffende de maatschappelijke zekerheid der arbeiders wordt aangevuld als volgt :

« Het bedrag van 13 % wordt echter verminderd tot 12 % indien het een werkmán betreft tewerkgesteld in een onderneming die doorlopend minder dan vijftig arbeiders in dienst heeft.

Zie :

414 (1959-1960) :

— N° 1 : Wetsontwerp.

» 2° L'alinéa premier, A, 2°, de l'arrêté-loi du 28 décembre 1944 modifié par la loi du 12 juillet 1957 concernant la sécurité sociale des travailleurs est modifié comme suit :

» 7 % ou 6 % au Fonds National d'Assurance Maladie-Invalidité suivant qu'il s'agit d'ouvriers occupés dans une entreprise occupant d'une manière permanente au moins cinquante travailleurs ou moins de cinquante travailleurs. »

Art. 19.

Remplacer le texte de cet article par ce qui suit :

« Les dispositions des articles 14 à 18bis de la présente loi seront applicables à partir de la date d'entrée en vigueur de la présente loi jusqu'au 31 décembre 1963. »

Art. 20.

Supprimer cet article.

JUSTIFICATION.

Partagé entre le désir de faire œuvre de progrès social en instaurant le salaire hebdomadaire garanti et la nécessité de ne pas alourdir les charges sociales des petites entreprises, le Gouvernement propose d'excepter provisoirement du bénéfice du salaire garanti les ouvriers occupés dans les entreprises occupant moins de dix travailleurs.

Semblable discrimination est injuste pour les ouvriers qui en seront victimes et risque de les détourner des petites entreprises. On peut même avoir l'assurance que ces travailleurs ne ménageront pas leurs peines pour obtenir au plus tôt l'avantage qui leur est ainsi refusé.

Mieux vaut dès lors l'accorder dès maintenant.

Comme il reste malgré tout indispensable de ne pas augmenter les charges sociales des entreprises, il paraît utile de compenser la charge nouvelle que représentera pour elles le salaire hebdomadaire garanti par une diminution de la cotisation de sécurité sociale, et par ricochet du pourcentage de cette cotisation affectée à l'assurance maladie-invalidité.

On objectera que cette diminution des ressources de la sécurité sociale risque d'augmenter la contribution financière de l'Etat. C'est possible !

Il ne faut pas oublier néanmoins que l'instauration du salaire hebdomadaire garanti à charge de l'employeur diminuera les dépenses de l'assurance maladie-invalidité et augmentera les recettes de la sécurité sociale dans des proportions qui s'avèrent difficilement prévisibles.

Quant à l'aide éventuellement accrue de l'Etat, elle constituerait en somme un soutien temporaire apporté à toutes les entreprises ou, si l'on adopte la formule subsidiaire de l'article 18 amendé, aux petites et moyennes entreprises au moment où elles vont devoir affronter les risques du Marché commun.

On peut également espérer que le Gouvernement serait ainsi condamné à envisager d'une manière plus effective l'assainissement de la sécurité sociale et plus particulièrement du secteur de l'assurance maladie-invalidité.

..

La rédaction nouvelle de l'article 19 a pour objet d'étendre d'une année la période expérimentale souhaitée par le Gouvernement sans donner au Pouvoir Exécutif la mission insolite de changer les conditions d'octroi du salaire hebdomadaire garanti ou d'en proroger les effets. Le Parlement n'a aucune raison en effet de se dessaisir en l'occurrence de ses prérogatives constitutionnelles.

Les amendements proposés écartent enfin l'intervention du Conseil national du Travail afin de laisser en cette matière l'initiative exclusive aux commissions paritaires lesquelles connaissent davantage les possibilités financières des secteurs économiques soumis à leur compétence.

A. SERVAIS.
E. CHARPENTIER.
M. JACQUES.
M. JAMINET.
J. GASPARD.
H. VANDENHENDE.

» 2° Het eerste lid, A, 2°, van de besluitwet van 28 december 1944, gewijzigd bij de wet van 12 juli 1957, betreffende de maatschappelijke zekerheid der arbeiders wordt gewijzigd als volgt :

» 7 % of 6 % aan het Rijksfonds voor Verzekering tegen Ziekte en Invaliditeit naargelang het werklieden betreft, tewerkgesteld in een onderneming die doorlopend ten minste of minder dan vijftig arbeiders in dienst heeft. »

Art. 19.

De tekst van dit artikel vervangen door wat volgt :

« De bepalingen van de artikelen 14 tot 18bis van deze wet zijn van toepassing vanaf de datum van de inwerking-treding van deze wet tot 31 december 1963. »

Art. 20.

Dit artikel weglaten.

VERANTWOORDING.

Daar zij enerzijds verlangt de sociale vooruitgang te bevorderen door de invoering van het gewaarborgd weekloon en anderzijds moet afrekenen met de noodzakelijkheid de sociale lasten van de kleine ondernemingen niet te verzwaren, stelt de Regering voor, voorlopig de werklieden, tewerkgesteld in ondernemingen die minder dan tien arbeiders in dienst hebben, van het genot van het gewaarborgd weekloon uit te sluiten.

Dergelijk onderscheid is onrechtvaardig voor de arbeiders die er het slachtoffer van zullen zijn en dreigt ze aan de kleine ondernemingen te onttrekken. Het lijdt trouwens geen twijfel dat deze arbeiders geen moeite zullen sparen om zo spoedig mogelijk het voordeel, dat hun aldus is geweigerd, toch te verkrijgen.

Het verdient dan ook de voorkeur het hun reeds nu te verlenen. Daar het niettemin van het grootste belang is de sociale lasten van de ondernemingen niet te verhogen, lijkt het wenselijk de nieuwe last, die het gewaarborgd weekloon op deze ondernemingen legt, op te vangen door de bijdrage voor de sociale zekerheid te verminderen, en zijdelings dus ook het percentage van deze bijdrage dat voor de ziekteverzekering is bestemd.

Hier tegen kan men inbrengen dat deze vermindering van de inkomsten der sociale zekerheid de financiële bijdrage van de Staat dreigt te verhogen. Dat is mogelijk !

Men mag echter niet uit het oog verliezen dat de invoering van het gewaarborgd weekloon ten laste van de werkgever ook de uitgaven voor ziekteverzekering zal doen dalen en de inkomsten van de sociale zekerheid zal doen stijgen in een verhouding die bezwaarlijk te voorzien is.

Wat de eventueel verhoogde Rijksbijdrage betreft : deze is in feite een tijdelijke tegemoetkoming aan al de ondernemingen of, indien men de wisseloplossing van het geamendeerde artikel 18 aanneemt, aan de kleine en middelgrote ondernemingen op het ogenblik waarop zij voor de risico's van de Gemeenschappelijke Markt zullen staan.

Tevens mag men hopen dat de Regering hierdoor zal worden genoot om eindelijk werk te maken van de sanering van de sociale zekerheid en met name van de sector van de ziekteverzekering.

..

De nieuwe tekst van artikel 19 strekt ertoe, de door de Regering verlangde proefperiode met een jaar te verlengen, zonder aan de Uitvoerende Macht de ongewone taak op te dragen om de voorwaarden inzake toekenning van het gewaarborgd weekloon te wijzigen of de gevolgen ervan te verlengen. Er bestaat voor het Parlement geen aanleiding om in dezen zijn grondwettelijke prerogatieven uit handen te geven.

De voorgestelde amendementen schakelen ten slotte de tussenkomst van de Nationale Arbeidsraad uit, ten einde in deze aangelegenheid het initiatief uitsluitend over te laten aan de paritaire comités, die beter vertrouwd zijn met de financiële mogelijkheden van de economische sectoren die tot hun bevoegdheid behoren.

II. — AMENDEMENT VOORGESTELD DOOR DE HEER MERTENS de WILMARS.

Art. 5.

De tekst van dit artikel vervangen door wat volgt :

« Het eerste tot en met het vierde lid van artikel 2 van de wet betreffende de vergoedingen der schade, voortspruitende uit de arbeidsongevallen wordt vervangen door volgende tekst :

» Wanneer het ongeval een tijdelijke en volledige arbeidsongeschiktheid heeft veroorzaakt, heeft het slachtoffer recht, gedurende zeven dagen met inbegrip van de dag waarop de arbeidsongeschiktheid zich heeft voorgedaan, op een dagelijkse vergoeding gelijk aan zijn dagelijks loon.

» Indien de arbeidsongeschiktheid voortduurt, zal vanaf de 8te tot en met de 29ste dag der arbeidsongeschiktheid, het slachtoffer recht hebben op een dagelijkse vergoeding gelijk aan 80 % van het gemiddelde dagloon.

» Indien na het verstrijken der eerste 29 dagen, te rekenen van de dag waarop de arbeidsongeschiktheid zich heeft voorgedaan, de tijdelijke arbeidsongeschiktheid volledig blijft, wordt de dagelijkse vergoeding te rekenen vanaf de 30ste dag, gelijk aan 90 % van het gemiddelde dagloon. »

VERANTWOORDING.

Ondergetekende keurt het opzet van artikel 5 van het wetsontwerp volledig goed, waar het, in geval van arbeidsongeschiktheid aan de arbeider de uitbetaling van het volledig loon gedurende zeven dagen waarborgt.

Met dit recht te omvormen in een recht op loon in plaats van in een recht op vergoeding, tast nochtans de redactie van het artikel 5 de structuur van de wet op de arbeidsongevallen aan.

Het eerste gevolg van de nieuwe redactie is, dat de verzekeraar-wet van elke tussenkomst voor de zeven eerste dagen is vrijgesteld. Het is duidelijk dat aldus de grondslagen van de verzekering voor arbeidsongevallen fundamenteel worden gewijzigd.

Het tweede gevolg is dat de werkgever, die gedurende de zeven eerste dagen aan het slachtoffer het contractueel loon uitbetaalt, en niet meer, zoals thans, een vergoeding die haar oorzaak vindt in het ongeval, beroofd wordt — en met hem de verzekeraar-wet — van elke vordering tegenover diegene die voor het ongeval verantwoordelijk is.

Er zijn geen redenen voorhanden om de dader van het ongeval van die verplichting tot vergoeding te ontlasten, en aldus de last van de werkgever dubbel te verzwaren.

Het amendement verzekert aan het slachtoffer dezelfde voordelen als de door de Regering voorgestelde tekst, zonder de nadelen te vertonen die hierboven werden uiteengezet; het heeft bovendien nog het voordeel van de arbeider te waarborgen tegen elke mogelijke insolventie van de werkgever.

II. — AMENDEMENT PRÉSENTÉ PAR M. MERTENS de WILMARS.

Art. 5.

Remplacer le texte de cet article par ce qui suit :

« Les alinéas 1 à 4 inclus de l'article 2 de la loi sur la réparation des dommages résultant des accidents du travail sont remplacés par le texte suivant :

» Lorsque l'accident a été la cause d'une incapacité temporaire et totale de travail, la victime a droit, pendant sept jours y compris le jour où l'incapacité s'est produite, à une indemnité-journalière égale à son salaire quotidien.

» Si l'incapacité se prolonge, la victime a droit, à compter du 8e jour de l'incapacité jusqu'au 29e jour inclus, à une indemnité journalière égale à 80 % du salaire quotidien moyen.

» Si, à l'expiration des 29 premiers jours, à compter du jour où l'incapacité s'est produite, l'incapacité temporaire reste totale, l'indemnité journalière est, à partir du 30e jour, égale à 90 % du salaire quotidien moyen. »

JUSTIFICATION.

Le soussigné approuve pleinement le texte de l'article 5 du projet de loi qui garantit au travailleur, en cas d'incapacité de travail, le paiement du salaire intégral pendant sept jours.

En transformant ce droit en un droit à salaire plutôt qu'en un droit à indemnisation, la rédaction de l'article 5 porte toutefois atteinte à l'économie de la loi sur les accidents du travail.

La première conséquence de la nouvelle rédaction est que l'assureur-loi se trouve exonéré de toute intervention pendant les sept premiers jours. Il est évident que les bases de l'assurance en matière d'accidents du travail se trouvent ainsi profondément modifiées.

La seconde conséquence est que l'employeur qui paie, à la victime, pendant les sept premiers jours, le salaire contractuel et non plus, comme actuellement, une indemnité dont l'accident a été la cause, se trouve privé — et l'assureur-loi avec lui — de toute action contre celui qui est responsable de l'accident.

Il n'y a pas de raison de dispenser l'auteur de l'accident de l'obligation d'indemniser et d'alourdir ainsi doublement les charges de l'employeur.

L'amendement assure à la victime les mêmes avantages que le texte proposé par le Gouvernement, sans présenter les inconvénients qui sont exposés ci-dessus; il présente en outre l'avantage de garantir le travailleur contre toute insolvabilité éventuelle de l'employeur.

J. MERTENS de WILMARS.